

ingang. Ik heb een glas rosé besteld, daar kalmeer ik van. Ik hoop dat het er niet al te wanhopig uit ziet. In gedachten schud ik mijn hoofd; ik ben niet wanhopig, echt niet. Aan een tafeltje verderop zit een vrouw, alleen, net als ik. Ik schat dat ze ongeveer van mijn leeftijd is. Ze kijkt ook de hele tijd op haar horloge en op haar telefoon. Zou ze ook een date hebben? Zou ze net zo zenuwachtig zijn als ik? Ik kijk weer op mijn horloge. De serveerster glimlacht naar me. Snel kijk ik naar buiten en tegelijkertijd zwaait de deur open. Ik twijfel. Is hij dat? Hij lijkt wel op de man wiens foto's ik gezien heb. Alleen is dit exemplaar veel te jong om mijn date te kunnen zijn. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat de vrouw, waarvan ik veronderstel dat ze ook op iemand zit te wachten, opstaat. Gezellig, moeder en zoon die samen een afspraak hebben. Uit mijn tas klinkt gegengel.

‘Natasja, ben je er al? Mijn trein heeft vertraging. Aankomsttijd is pas over een half uur.’ Met een zucht stop ik mijn telefoon terug, kijk naar de serveerster, steek mijn vinger in de lucht.

‘Mag ik nog een glas rosé?’ Ze knikt mij bemoedigend toe. De vrouw en haar zoon maken aanstalten te vertrekken. Hoffelijk helpt hij haar in haar jas en neemt de tas, met de naam van een gerenommeerd modehuis erop van haar over en opent galant de deur. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Die is goed opgevoed! Voor ze in de mensenmassa verdwijnen staan ze stil. Hij slaat zijn armen om haar heen, trekt haar tegen zich aan kust haar. Mijn mond valt open.

‘Tja, vroeger was het andersom, hé? Bedoel, dat alleen mannen aan jonge blaadjes knabbelden,’ zegt de serveerster terwijl ze mijn bestelling neerzet. Als ik weer naar buiten kijk zijn ze

verdwenen, mijn zogenaamde moeder en zoon. Ook ik heb ooit een kortstondige affaire met een veel jongere man gehad. Dat dit op de lange duur niet werkt was van tevoren te voorzien. Vandaar dat mijn zus er zo op gebrand is dat de man waarmee ik een afspraak heb van mijn leeftijd is. Ze heeft mijn ellende gezien, na die breuk. Ik ging in de eerste instantie voor zijn goddelijke lijf, zijn onuitputtelijke energie en fantasie. Die optelsom maakte dat de seks hemels was. Dat ik toch verliefd op hem werd was niet de bedoeling. De hitte stijgt naar mijn wangen bij de gedachte dat een onwetende toeschouwer ook ons als moeder en zoon bestempeld zou kunnen hebben. Ik trek mijn vest uit. Hoelang duurt de overgang ook alweer? Wel tien jaar als je pech hebt. Dit kan ik nu echt niet gebruiken. Straks komt mijn date binnen en zit ik hier bezweet en met een rood hoofd. Ook zonder in de spiegel te kijken weet ik dat mijn lippenstift langzaam in de rimpeltjes rond mijn lippen is gekropen. Dan staat hij plotseling voor me.

‘Goedemiddag.’

‘Oh, hoi Maarten.’ Ik sta op en geef hem een hand. Met mijn andere hand strijk ik de lok die aan mijn voorhoofd kleeft uit mijn gezicht. Als begroeting krijg ik de drie standaard kussen.

‘Fijn dat je er bent.’

‘Ja, alleen die trein, hè. Altijd vertraging. Maar goed, ik ben er nu.’ Hij trekt zijn jas uit, legt zijn telefoon op tafel en gaat tegenover me zitten. De serveerster maakt zich los vanachter de bar.

‘Wat mag het zijn?’ Maarten kijkt haar aan. Nee, hij kijkt haar niet aan, maar hij kijkt naar de inhoud van haar blouse, die strakgespannen staat. De bovenste knoopjes zijn open, waardoor de welving van haar boezem zichtbaar is.

‘Een glas martini graag. Wil jij ook nog iets drinken Natas?’

Natas? Denk ik. Hoe komt hij er nu bij me Natas te noemen? Van schrik stoot ik tegen mijn glas. Met een zwiep valt het om en de rosé maakt een plas op tafel.

‘Wat doe jij nou?’ Hij kijkt me verbaasd aan.

‘O, dat is een beetje onhandig van me.’ Op de middelbare school had ik een klasgenootje die me altijd Natas noemde. Het was een vervelend akelig rotjong. En nog lelijk ook. Zijn tanden waren te groot voor zijn kaak. Of was het andersom? In ieder geval stonden zijn voortanden zo ver naar voren dat er tussen zijn boven- en ondergebit een gat gaapte. Je kon er zo een wortel naar binnen schuiven. Een konijn zou er jaloers op geweest zijn. Verder was hij mager en als hij liep dan schenen zijn armen en benen niet met elkaar in de pas te lopen. Ik werd woest als hij me Natas noemde. Tijdens onze telefoongesprekken is het me nooit opgevallen dat Maarten me Natas noemde.

‘Wacht maar even, ik veeg het wel op.’ De serveerster buigt voorover en maakt de tafel droog. Maarten zijn ogen schieten naar de opening van haar blouse. Langzaam schuiven zijn lippen van elkaar en wordt het puntje van zijn tong zichtbaar. Een zacht gegrom ontsnapt uit zijn keel. Voor de tweede keer die dag stijgt het rood me naar mijn gezicht. Alleen nu niet onder invloed van hormonen, maar onder invloed van Nijd, vergezeld door Woede, Jaloezie en Angst. Ik schraap mijn keel.

‘Ik schenk een nieuw glas voor je in, goed?’ De serveerster kijkt me aan en glimlacht.

‘Dank je.’ Ik sta op en kondig met trillende stem aan dat ik naar het toilet ga. Maarten kijkt me aan, zijn ogen staan verwilderd en in zijn mondhoek schittert een druppel speeksel. Ik moet even tot mezelf komen. In de spiegel zie ik dat de lok die